

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 623/2019
25.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 1. и 2. у вези члана 30. Кривичног законика (КЗ), одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Поповића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду К 587/16 – Кв 680/19 од 06.03.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж2 630/19 од 02.04.2019. године, у седници већа одржаној 25.06.2019. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Поповића, па **СЕ УКИДАЈУ** правноснажна решења Вишег суда у Београду К 587/16 – Кв 680/19 од 06.03.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж2 630/19 од 02.04.2019. године и предмет враћа Вишем суду у Београду, на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду К 587/16 – Кв 680/19 од 06.03.2019. године, одбијени су као неосновани, предлог браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Поповића од 18.02.2019. године, за укидање притвора, који је окривљеном одређен решењем Вишег суда у Београду К 123/14 од 01.11.2014. године, а по ком решењу окривљени није лишен слободе, и предлог да се према окривљеном АА, обустави поступак.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 630/19 од 02.04.2019. године, одбачена је као недозвољена жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Поповића, изјављена против решења Вишег суда у Београду К 587/16 – Кв 680/19 од 06.03.2019. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Поповић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи

побијана решења и обустави поступак према окривљеном или их укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета, са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Основано бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је доношењем побијаних решења учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер у конкретном случају постоје околности које трајно искључују кривично гоњење окривљеног.

Наиме, из списка предмета произилази да је Република Словенија, решењем Окружног суда у Крашком I КПД 11700/18 од 14.03.2018. године, дозволила екстрадицију окривљеног АА Републици Србији, ради извршења казне затвора по пресуди Другог основног суда у Београду К 110/16 од 25.03.2016. године, којом је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја и кривичног дела изазивање опште опасности, за која дела је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и због извршења казне затвора по пресуди Првог основног суда у Београду ИК 801/16 од 18.10.2016. године, којом је оглашен кривим због извршења кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 50 (педесет) дана. Истим решењем је констатовано да је окривљени на рочишту одржаном 12.03.2018. године, дао своју сагласност на екстрадицију Републици Србији, као и да се том приликом није одрекао начела специјалитета, те да се стога исти не сме гонити, нити се против њега сме извршити казна, нити се сме предати другој држави због било ког другог кривичног дела учињеног пре његове екстрадиције. Надаље, из списка предмета произилази и то да се пред Вишим судом у Београду против окривљеног АА води кривични поступак у предмету К 587/16, по оптужници Вишег јавног тужиоца у Београду Ктв 52/14 од 13.02.2014. године, због постојања оправдане сумње да је извршио кривично дело изнуда у покушају из члана 214. став 1. и 2. у вези члана 30. КЗ, у ком поступку је решењем Вишег суда у Београду К 123/14 од дана 01.11.2016. године (исправљено решењем истог суда К 587/16 од 22.12.2016. године) окривљеном одређен притвор на основу члана 211. став 1. тачка 1) ЗКП, те на основу члана 508. ЗКП наређено и издавање потернице, по којим актима окривљени није лишен слободе. Након тога, донета су побијана решења.

Одредбом члана 38. став 1. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, прописано је да ако се против лица које се налази у страни држави, пред домаћим судом води кривични поступак или му је домаћи суд

правноснажном одлуком изрекао кривичну санкцију, министарство надлежно за правосуђе може на захтев надлежног суда поднети замолницу. Ставом 2. истог члана је прописано да, ако лице из става 1. тог члана буде изручено, против њега се може покренути кривични поступак, односно извршити кривична санкција само за кривично дело за које је изручење одобрено, осим ако се тог права одрекло, а страна држава није поставила такав услов.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, то по налажењу Врховног касационог суда, чињенице да је окривљени екстрадиран Републици Србији ради извршења казни затвора по наведеним пресудама Првог основног и Другог основног суда у Београду, као и да се исти у екстрадиционом поступку није одрекао начела специјалитета, представљају околности које у конкретном случају искључују кривично гоњење окривљеног АА због кривичног дела извршеног пре изручења, а које није предмет изручења (кривично дело изнуда у покушају из члана 214. став 1. и 2. у вези члана 30. КЗ), па је доношењем побијаних правноснажних решења, а како то основано истиче бранилац у поднетом захтеву - учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Стога је Врховни касациони суд, имајући у виду све наведено, усвојио као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Поповића, и на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укинуо правноснажна решења Вишег суда у Београду К 587/16 – Кв 680/19 од 06.03.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж2 630/19 од 02.04.2019. године, и списе предмета вратио Вишем суду у Београду на поновно одлучивање, у смислу разлога изнетих у овој пресуди, при чему ће суд приликом поновног одлучивања отклонити повреду закона на коју му је указано овом пресудом, након чега ће бити у могућности да донесе правилну и на закону засновану одлуку за коју ће дати јасне, конкретне и аргументоване разлоге.

**Записничар-саветник
Марина Пандуровић, с.р.**

**Председник већа-судија
Зоран Таталовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић